

בשעת הקנין שעשה כשנשאה, **מהני לה קנין**, אבל **בתו**, **דלא הויא בשעת קנין**, שהרי עדיין לא נולדה, **לא מהני** [מועיל] לה **הקנין**.⁽¹²⁾

ועדיין תיקשי, **מי** [האם] **לא עסקינן** בכל אופן, ואף במקרה דהווייהו [דבתו ובת אשתו] **בשעת קנין**, והיכי **דמי**, כגון **דגירשה** לאחר שנולדו לו ממנה בנות, **ואהדרה**, ואז פסקה עמו תנאים הללו, ולמה לא יועיל הקנין אף לבתו?!?

ומתצינן: **אלא** החילוק הוא כך: **בתו דבתנאי בית דין**, שחייבו חכמים את האב לזון את בנותיו, **קאכלה** [היא אוכלת], **לא מהני לה קנין**, **בת אשתו**, **דלאו בתנאי בית דין קאכלה**, אלא מחמת התחייבותו, **מהני לה קנין**.

ותמהינן: וכי מחמת שתקיננו לה חכמים, **מיגרע גרעה**, שלא יועיל הקנין!?

ומסקינן: **אלא**, כך הוא החילוק: **בתו דבתנאי בית דין קאכלה**, וגם קנו מידו,⁽¹³⁾ הרי הוא נותן לב להשלים לה חוקה, ולפיכך **אימר** [אנו אומרים], **שמא צררי** [צרור של כסף] **אתפסה** [נתן בידה לתופסו], קודם מותו, כדי להיות ניזונית ממנו,

אבל בת אשתו, שאינה אוכלת מתנאי בית דין, לא חיישינן לצררי. ולפיכך בת אשתו, גובה אף מנכסים משועבדים, אבל בתו,

אינה גובה מהם, כי לענין זה⁽¹⁴⁾ חוששים ל"צררי".

תא שמע, להקשות, בין על עולא בין על רבי חנינא:

אמר רבי נתן: אימתי אמרו "אין מוציאין לאכילת פירות ולשבח קרקעות מנכסים משועבדים".

ועל כן, "לוקח ראשון" — לוקח שדה גזולה, שחזר נגזל וטרפה, אינו מוציא את הפירות והשבח מ"לוקח שני" — הקונה שקנה מן הגזולן שדה שנשתעבדה למקחו של ראשון.

בזמן שקדם מקחו של שני לשבחו של ראשון, שעדיין לא השביח "לוקח ראשון" את הקרקע הגזולה, ולא צמחו בה פירות, עד שקנה "לוקח שני", ועל כן לא נשתעבד השני אלא עד כדי שיעור הקרקע עצמה, ולא בכדי שבחה ופירותיה.

אבל קדם שבחו של ראשון למקחו של שני, שהיה ידוע לו בשעת לקיחתו שהקרקע משועבדת גם לשבח ולפירות, **גובה** את הכל, **מנכסים משועבדים**.

אלמא [רואים אנו] שהטעם **משום דלא קדים הוא**, ולא משום "כתובים" או משום "קצובים", שהרי אף אם קדם שבחו של ראשון, מכל מקום, לא היה חוב זה כתוב,

13. רש"י. ומתורץ בזה קושית תוספות לעיל נ ב ד"ה כתובין.

14. תוספות. וראה במאירי ובחתם סופר.

לפרש דלכולי עלמא קא מקשה כיון דקנין אלים ובעין יפה הוא מקנה.

12. שאין אדם מקנה לדבר שלא בא לעולם — מאירי. וראה בתוספות לעיל יג ב.